No. 30. 1839

BREDASCHE COURANT.

STAAT-, LETTERKUNDIG- EN WETENSCHAPPELIJK
NIEUWS- BLAD.

Dingsdag 5 Februarij.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad *BREDA*, gelet hebbende op Art. 130 van het REGLEMENT OP HET WEREN VAN BRAND, binnen deze Stad, gearresteerd bij den RAAD, den 11. September 1829, Litt. C, houdende, dat jaarlijks de Artikelen 1 tot en met 41, en van 93 tot 119 ingesloten, zullen worden Gepubliceerd; zijnde van den volgenden inhoud:

ART. 1. Geene woonhuizen, magazijnen of andere gebouwen zullen mogen worden gemaakt, dan waarvan de gevels en de overige muren zijn gemetzeld van steen en kalk, en niet anders mogen worden gedekt, dan met leijen, pannen, tegels, of ander hard dak.

ART. 2. Geene schuren, stallen, bergplaatsen of lootsen, van hout gemaakt, mogen nevens een woonhuis, magazijn, of ander gebouw, waarin stookplaatsen zijn, worden gesteld, maar zullen daarvan in hunnen omtrek moeten blijven verwijderd ten minsten vier Nederlandsche ellen. De voorschreven schuren, stallen, bergplaatsen of lootsen, zullen niet mogen zijn gedekt met riet maar met hard dak.

ART. 3. Geene scheidingen tusschen gebouwen zullen mogen worden gemaakt van hout, maar moeten worden opgemetzeld van steen en kalk. — Indien zoodanige houten scheidingen bestaan, zullen dezelve niet mogen worden hersteld, maar vervangen worden door eene, met kalk en steen opgemetzelde muur.

ART. 4. Geen vuur zal mogen worden gestookt dan in daartoe bekwame stookplaatsen, of schoorsteenen, gemetzeld van steen en kalk, en opgetrokken ten minsten eene Nederlandsche el boven de nok van het dak.

ART. 5. In de schoorsteenen zullen geene bindten, balken, ribben of eenig ander houtwerk mogen worden ingemetzeld, al waren die ook met blik, ijzer, lood, of eenig ander brandafwerend toevoegsel bekleed.

ART. 6. De schoorsteenen op de bovenste verdiepingen zullen op welven van steen moeten worden gemetzeld, en nimmer op bindten of balken mogen rusten.

ART. 7. In eene gemeene muur, mogen de bindten, komende tegens eene haardstede of schoorsteen van den buurman, niet dieper worden gelegd dan op de helft of in het hart van den muur; zullende ook de gene, die tegen eene gemeene muur een haardstede of schoorsteen zal maken, gehouden zijn, de bindten van zijn buurmanshuis zoo verre te doen weghakken en met steenen bezetten.

ART. 8. Geene schoorsteenen zullen mogen worden opgebouwd of veranderd, dan na voorafgaande inspectie en goedkeuring van den Stads Architekt.

ART. 9. De Schoorsteenvegers zullen geene schoorsteenen, welke niet overeenkomstig de bepalingen van dit Reglement zijn gemaakt, vermogen te vegen, maar daarvan aanstonds kennis moeten geven aan den Stads Architekt. Gelijk ook de Timmerlieden of Metzelaars geen schoorsteen, strijdig met die bepalingen, zullen mogen maken.

ART. 10. De Ingezetenen zijn verpligt tot het schoonhouden der stookplaatsen, om dezelve ten minsten eenmaal in het jaar, gedurende de maanden Mei, Junij of Julij, te doen vegen, en daarvan bij visitatie der Brandmeesters te doen blijken.

ART. 11. De Brandmeesters zullen bij de Ingezetenen in de inspectie der stookplaatsen niet mogen worden belet of belemmerd.

ART. 12. Iemand, welke tot de uitoefening van zijn bedrijf vuur gebruiken moet, als in ovens, eesten, smeltbakken, ketels, of ander benoodigd toestel, onder welke benaming ook, mogen daarstellen, dan nadat alvorens de toestel en inrigting zijner vuurplaats, door den Stads Architekt zal zijn onderzocht en goedgekeurd, en bevonden zal zijn, dat uit de constructie geen gevaar voor brand te vreezen is. De vuurplaats zal altoos van steen en kalk moeten zijn zamengesteld.

ART. 13. In onbewoonde huizen zal geen vuur mogen worden gebruikt, dan na voorafgaand consent van den Brandmeester van de wijk waartoe het huis behoord.

ART. 14. De vergaarbakken tot het bergen van asch en vuilnis, zullen niet anders dan van steen mogen zijn vervaardigd en met bekwame sluitende luiken bedekt. Niemand zal daarin heeten asch mogen brengen, of buiten op de straten of grachten werpen. — Het verzamelen of bewaren van asch op zolders, kamers, in houten getimmerten en dergelijken, is derhalve ten strengste verboden.

ART. 15. Kolen, hout, turf, krieken, krullen, mastappels, heide, vlas, hennip, linnen, papier, hooi, stroo en andere ligt vuurvattende stoffen en brandmaterialen, zal niemand mogen liggen of houden binnen eene Nederlandsche el afstands van de schoorsteenpijp.

ART. 16. Geene brandmaterialen, geschikt tot het onderhouden van het vuur in de stookplaatsen, noch eenige andere, bij art. 15 aangenoemde voorwerpen, zullen binnen den afstand van eene Nederlandsche el, bij de vuur- of stook-plaats mogen worden gelegd.

ART. 17. Het is verboden des morgens vóór vijf ure en des avond na negen uren, bij ontstoken licht, te timmeren, te hekelen, of te vlassen, en daarbij ander licht te gebruiken dan het geen is geplaatst in een wel gesloten lantaarn. Het is mede verboden om op zolders, in achterhuizen, of in achterkamers te vlassen of te hekelen.

ART. 18. Bij het lossen, laden, of verwerken van ligt brandvattende goederen, als mede in stallen, timmermanswinkels, timmerwerven, pakhuizen, bergplaatsen van hooi of stroo, bewaarplaatsen van traan, olie en sterke dranken, of in andere gevaarlijke plaatsen, zal geen tabak mogen worden gerookt.

ART. 19. Niemand zal vermogen eenige gedoofde kolen, krieken, houtskolen, bolsters of doppen, te leggen, te houden, of te bewaren op eene andere wijze dan in steenen, koperen, ijzeren, of dergelijke potten van harde stof, en welgesloten met steenen, koperen, ijzeren en dergelijke dekzels.

ART. 20. Ten einde onverwachte ontvonking van bolsters of doppen voor te komen, zullen alle de genen welke bolsters of doppen uitbranden, zulks alléén en niet anders dan des voormiddags vermogen te doen.

ART. 21. De Borstelmakers en alle die doppen of bolsters tot hun werk gebruiken, zullen niet vermogen na twaalf ure des middags, eenige uitgebrande doppen of bolsters aan hunne huizen te ontvangen, en altijd gehouden zijn, de ontvangene doppen of bolsters terstond te storten in den put of den doofpot daartoe geschikt, zonder eene meerdere kwantiteit aan te nemen als zij gevoegelijk in hunne putten of doofpotten kunnen bergen.

ART. 22. Het is aan niemand geoorloofd in een besloten huis in eenig beweegbaar fornuis of oven, vuur te maken of te onderhouden.

ART. 23. Geene pijpen van haarden, kagchels en dergelijken, mogen door een houten beschot geleid worden.

(*Het vervolg hierna.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, den 1sten Februarij.

De beide ministeriële bladen, *le Journal des Débats* en *la Presse*, behelzen heden eene verklaring van het besluit des gouvernements. Het eerstgenoemde blad drukt zich hoofdzakelijk als volgt uit:

» Het koningschap heeft twee zeer gewigtige besluiten genomen. De ministers van 15 april hebben het bestuur van de zaken wederom aanvaard; de ontbinding van de kamer der gedeputeerden is besloten geworden. De prorogatie van de zitting van 1839, heden aan de beide kamers aangekondigd, is slechts de voorbereiding tot dezen grooten en gewigtigen maatregel. Wij hebben de door de ministers van 15 april gegevene demissie, na de stemming van het adres van antwoord, goedgekeurd. De ministers hadden de meerderheid verworven; hunne aftreding was de huldiging van de strenge beginselen van het vertegenwoordigend gouvernement. Door den koning terug ontboden, konden de ministers slechts tweederlei partij kiezen: weigeren hun bijstand aan het koningschap, dat in de moeijelijkheid verkeerde eener, in den toestand waarin de kamer zich bevindt, onmogelijk geworden zamenstelling van het bestuur; of de kamer te ontbinden. Wij wenschen de ministers geluk dat zij deze laatste keus gedaan hebben. Het gezond verstand raadde hun dit aan, hunne opregtheid beval hunne toewijding. » Het *Journal des Débats* betoogt hierna, dat de aftreding der ministers opregt was geweest, even als de gedane pogingen tot wederzamenstelling; deze pogingen waren echter gevaarlijk en moeijelijk: het nieuwe ministerie moest in den geest der meerderheid van het adres zijn, steunende op eenige stemmen in den geest der coalitie, maar die toch geen deel van deze uitmaakten; de kroon had het oog geslagen op den maarschalk *Soult*, deze was president geweest van het ministerie van 11 october en als zoodanig geschikt om de gezegde meerderheid gerust te stellen; de maarschalk had, in weerwil van alle aanzoeken, geen deel van de coalitie willen uitmaken, en was toch niet zonder invloed op sommigen van dezelve leden;

maar de heer *Soult* had, na acht dagen beraadslagens, de moeijelijke hem door den koning opgedragene taak opgegeven. Wat bleef er over, nu eene zamensmelting tusschen de beide deelen, die in den geest der beginselen van het gouvernement onmogelijk bleek. Moest dan de kroon, er aan wanhopende om voldoening te geven aan de meerderheid der kamer, zich in handen der zamverbonden minderheid overgeven; moest zij de wet ontvangen van de eerzuchtige gealiseerden, die haar prerogatief geweld hadden willen aandoen? de ze vernedering kon het koningschap niet ondergaan; de keus kon niet twijfelachtig zijn tusschen eene ongenoegzame maar getrouwe meerderheid, en eene beginsellooze minderheid, zonder band in toekomst, en onzedelijk. De koning ontbond de kamer, om aan het land door de verkiezingen steun te vragen voor zijn door de minderheid bedreigd prerogatief en om aan de meerderheid de noodige kracht en invloed op het beleid van 's lands zaken te geven. Nimmer was één maatregel wettiger geweest dan de onderhavige. Het *Journal* ontveinst echter ook deszelfs gewigt niet; Frankrijk werd op alle punten daardoor weder in beweging gebragt; maar er was niets erger dan de parlementaire regeringloosheid, waartoe de kamer was vervallen, niets gevaarlijker dan de magteloosheid, waartoe het uitvoerig gezag scheen veroordeeld te zullen worden. De kiezers konden nu ten minste een redmiddel voor het kwaad vinden; verklaarden zij zich voor het ministerie, dan zouden zij het in staat stellen om de staatkunde die de julij revolutie gered had met eere voort te zetten; verklaarden zij zich voor de hoofden der coalitie, dan zou hunne komst aan het bestuur de beginselen van het vertegenwoordigend gouvernement, noch de waardigheid der kroon kwetsen. De kroon zou aan den wensch des lands gehoor geven, niet gezwicht hebben voor de kuiperij.

— Het *Journal des Débats* vermeent, dat de *Moniteur* morgen het besluit van de ontbinding zal houden, en dat de kieskollegien tegen den 2den Maart zullen bijeengeroepen worden.

De ministerieelgezinde gedeputeerden, anders genaamd de vereeniging *Jacqueminot*, zullen heden avond eene bijeenkomst houden.

De gedeputeerden der linkerzijde hebben gisteren avond ten getale van omtrent 60 eene bijeenkomst gehouden bij den heer *Odillon Barrot*; men had daar besloten, om alles in 't werk te stellen tot de herkiezing der leden, die voor het adres der commissie hebben gestemd. De gedeputeerden van het linker centrum moeten zich bij den heer *Gameron*, en die van het regter centrum bij den heer *Perrier* vereenigen.

Naar hetgeen de oppositie wil doen gelooven, had het besluit van het bestuur eene algemeene afkeuring verwekt, zelfs onder de meerderheid van de leden der kamer. Zij verzekeren dat hetzelve ook ten deele aan diplomatieken invloed moet toegeschreven worden. Men had de drukke bezoeken opgemerkt, die de russische gezant, graaf *Pahlen*, dezer dagen bij den heer *Molé* had afgelegd, en geloofde, dat het den noordschen mogendheden aangenaam was, dat de heer *Molé* vooreerst aan de zaken bleef.

Het berigt van de prorogatie der kamers is terstond door al de vreemde gezanten naar hunne hoven overgemaakt.

In de hoofdstad is het gisteren en heden zeer rustig gebleven. Men had intusschen eenige voorzorgmaatregelen genomen.

— De generaal *Gourgaud* heeft gisteren bevel gekregen, om naar het observatie-leger aan de noordelijke grenzen te vertrekken. Hij zou het bevel over de artillerie hebben. De hertog *van Nemours* begeeft zich morgen, naar men zegt, met zijn staf naar Rocroy. De hertog *van Orleans* zou maandag vertrekken, om het opperbevel over het leger te aanvaarden.

— De beurs was nog heden verontrust over de gevolgen van den maatregel door het bestuur genomen. Een los gerucht liep er, dat er een supplement van den *Moniteur* was verschenen, waarbij de ontbinding der kamer en de verandering van drie ministers: de heeren *Barthe*, *Bernard* en *Rosamel*, voor de heeren *Berenger*, *Valee* en *Baudin*, aangekondigd werd. De notering was heden (1 *Februarij*) 5 pCt. 110,25; 3 pCt. 78,50; Nap. r. 99; Sp. Ard. 19.

Van den 2den.

De *Moniteur* houdt heden het besluit van de ontbinding der kamers en van de bijeenroeping der kieskollegien op den 2den Maart aanstaande. De nieuwe kamer alsmede de kamer der pairs zijn tegen den 26sten Maart bijeengeroepen. De ordonnantie is door den heer *Montalivet* gecontrasigneerd.

In het niet officieel gedeelte van den *Moniteur* wordt heden gezegd, dat de ministers hunne portefeuilles weder aanvaard hebben, daar de koning hunne demissie niet had aangenomen.

Voorts behelst het officieel blad een soort van manifest van de regering in den geest van het artikel van het *Journal des Débats* van gisteren: » Frankrijk – wordt daarin gezegd – was rustig en voorspoedig; wachtte met gerustheid af de oplossing der laatste buitenlandsche moeijelijkheden, die uit de groote gebeurtenissen van 1830 waren ontstaan, toen in de wetgevende kamers, door het verbond eener magtige oppositie, maar uit onderscheiden en onvereenigbare deelen zamengesteld, eene worsteling ontstond, waarvan het land gewaagde, maar die eindigde met de zege door de staatkunde van orde en vrede behaald, welke staatkunde sedert acht jaren het behoud van den troon en van Frankrijk had uitgemaakt en waaraan het tegenwoordig bestuur een bijzonder karakter van gematigheid en wijsheid gegeven had. Ofschoon het bestuur de zege behaald had, werd niet te min deszelfs gang belemmerd, de ministers tegen wie de coalitie gevormd was, gaven hunne demissie. De maarschalk *Soult* tot de zamenstelling van het ministerie geroepen, wees de opdragt van de hand. In deze gesteldheid van zaken bleef er niets aan de kroon over dan het land door nieuwe verkiezingen eene gepaste meerderheid te vragen, of dat het koninklijk gezag tot de coalitie overging. De keus moest zich tot het eerste bepalen en de ministers hernamen hunne portefeuille." Het artikel van den *Moniteur* eindigt als volgt:

» Voor tien jaren werd de constitutionele orde door een *coups d'etat* bedreigd: Frankrijk trok partij voor de 221 welke die orde verdedigd hadden en nam de taak op zich, om haar door zijn moed te redden. Sedert hebben de afwijkende partijen dezelve op hunne beurt door hunne wanhopende pogingen bedreigd; alle burgers en alle besturen hebben haar door hunne toewijding en wijsheid gehandhaafd. Thans wordt haar geregelde gang door inwendige gevaren, het natuurlijk gevolg van de kalmte die wij genieten en van de algemeen heerschende gerustheid, bedreigd. Het gouvernement des konings doet zonder aarzelen een beroep op Frankrijk. Het herinnert zich hier zijn oorsprong en steunt op zijn beginsel. Het wederzijdsch vertrouwen van den troon en van het land maakt de kracht en de eer der monarchy van 1830 uit. Daaraan hebben wij al de weldaden dezer acht jaren te danken: eene revolutie in vollen vrede tot stand gebragt en gevestigd, te midden van de losgebroken binnenlandsche verdeeldheden; de orde met de vrijheid bewonderenswaardig overeengebragt; een verbazende voorspoed, welken de vijanden onzer instellingen zelve moeten erkennen, de vrede eindelijk opgebisterd en gevestigd door overwinningen die voor den roem van oorlogstijdperken konden volstaan, zoo als Antwerpen, Constantine, St. Jean d'Ulloa. Eene verandering van staatkunde zou al deze weldaden weder in gevaar stellen. Frankrijk gaat over zich-zelf uitspraak doen. Het zal die weldaden bewaren."

De onderscheidene partijen zijn reeds dadelijk bedacht geweest, op de nieuwe verkiezingen te werken. Behalve de reeds vermelde vereenigingen, is er ook eene bijeenkomst *Cunin Gridaine* gehouden. Het *Journal des Débats* zegt ten aanzien der vereeniging *Jacqueminot*, dat de vereeniging, die zeer talrijk was geweest en waar één geest geheerscht had, eene commissie van correspondentie had benoemd om de verkiezingen van de 221 te verzekeren.

— Gisteren heeft de koning als naar gewoonte den ministerraad gepresideerd. Heden morgen hebben de heeren *Molé* en de oorlogsminister *Bernard* zich naar de Tuilerien begeven en zijn verscheidene uren met den koning in conferentie gebleven.

— Het vierde regiment husaren te Parijs in garnizoen heeft bevel gekregen zich gereed te houden, om naar Maubeuge te trekken.

— Vele lieden dachten heden, dat het besluit tot ontbinding nog eene nieuwe daling in de fondsen zou te weeg brengen; maar de maatregel die vooruitgezien was, had reeds zijne werking gedaan. De speculanten die verkocht hadden in het vooruitzigt van de ontbinding kochten heden weder aan en weerhielden daardoor den verderen achteruitgang. De notering was heden (2 *Februarij*) 5 pCt. 110,50; 3 pCt. 78,50; Nap. r. 99,90; Sp. Ardoin 19¼; Rost. L. 100¼.

NEDERLANDEN.

BREDA, den 4den Februarij.

De *Staats-Courant* vermeldt heden, dat de Nederlandsche regering tot de aanneming heeft besloten van de voorstellen welke zij van de Londensche conferentie ontvangen heeft.

Dit besluit is, naar men verneemt, in een der jongst gehouden kabinetsraden genomen, en een ambtenaar van het departement van buitenlandsche zaken naar Londen vertrokken, om de [illegible] trekkelijke stukken over te brengen.

Voorts verneemt men dat onze minister van buitenlandsche zaken, de heer *Verstolk van Soelen*, vrijdag avond de bij ons hof geaccrediteerde vreemde gezanten ten zijne huize ontvangen en hun daar het door de regering genomen besluit bekend gemaakt heeft.

— Bij Zijner Majesteit besluit van den 29 Januarij 1839, no. 57, is benoemd tot ridder der orde van den Nederlandschen Leeuw: de pastoor der Roomsch Katholijke gemeente te Dreumel, in de provincie Gelderland, *J. van der Heyden*.

— Het heeft Z. M. den Keizer van Rusland behaagd, eene buitengewoon kostbaren, met brillanten versierden ring te schenken aan den heer *P. Schuyt Jun. Zn.*, constructeur der 2de klasse aan 's Rijks werf te Amsterdam, welke dezer dagen aan Z. Ed. door den consul-generaal van Rusland aldaar is ter hand gesteld.

De door den belgischen minister van buitenlandsche zaken toegezegde staatkundige mededeelingen zijn in de zitting van 11. vrijdag gegeven geworden. Er waren 94 leden en al de ministers tegenwoordig, waaronder ook de heer *de Merode*, als staatsminister. Bij de opening der zitting beklom de heer *Detheux* de tribune en gaf een verslag van de diplomatieke onderhandelingen, die tot de besluiten der conferentie hebben geleid. Na dit verslag, hetwelk langer dan twee uren duurde, zonder dat de voorlezing der diplomatieke stukken door eenige conclusien van den minister gevolgd werden, vroegen de heeren *Rodenbach* en *Gendebien* beiden het woord, om aan den heer *Detheux* te vragen, welke de voornemens van het kabinet waren, welk besluit het genomen had, welke houding het rekende te nemen? Het antwoord van den heer *Detheux* was: Gij weet bij ondervinding, mijne heeren, dat geen lid van het kabinet de verantwoordelijkheid zijner meening in de zaken, die aan de kamer ter beoordeeling voorgelegd worden van zich afwijst; maar wij beschouwen deze zaak niet als aan de kamer ter beslissing voorgelegd. Ik geloof, dat de onderhandelingen niet als afgedaan moeten beschouwd worden. Ik geloof, dat er nog zekere openingen te doen zijn. Om die reden vraag ik mij te onthouden van op het oogenblik eene meening uit te drukken."

Door de kamer werd tot het drukken en ronddeelen van het rapport des ministers besloten, en de volgende zitting, na eenige discussie, op [illegible] bepaald.

De heer [illegible] het woord. Men was thans in een der gewigtigste oogenblikken waarin een land komen kon; van de houding die men aannam hing de toekomst van het vaderland af. Het was thans acht jaren geleden, dat het nationaal congres bijna in dezelfde omstandigheden, toen de conferentie den Belgen hunne broeders wilden ontnemen en hun eene schuld opleggen, die de hunne niet was, voor het oog van Europa tegen de verbrokkeling van het grondgebied geprotesteerd had; en Europa was voor deze protestatie teruggeweken. In deze zelfde zaal had men toen voor de handhaving der regten van het land geprotesteerd; zou men dan nu minder dan toen zijn, lafhartig zijne broeders verlaten, het adres onlangs gestemd verloochenen? Het land had eenparig de handhaving der onafhankelijkheid en de onschendbaarheid van het grondgebied verlangd. In de tegenwoordige omstandigheden moest men zich kalm en gematigd toonen, en eene edele en vaste houding aannemen. Daar dan het gouvernement geen besluit aan de kamer had voorgesteld, behoorde de kamer tot de orde van den dag over te gaan; maar Europa moest niet gelooven, dat dit zeggen wilde, dat men zijne regten varen liet; de orde van den dag moest gemotiveerd zijn, noch beleedigend voor het ministerie, noch voor de conferentie, noch voor iemand, maar gegrond op het gestemd adres en dat men aan het gouvernement de zorg overliet, om de onderhandelingen voort te zetten; in dien zin had hij een voorstel op het bureau gedeponeerd. Dit voorstel, door ruim dertig leden onderteekend, was van den volgenden inhoud:

„De kamer, [illegible] van het gouvernement gehoord hebbende, [illegible] dat zij, bij haar besluit van 17 November ll., haren [illegible] wil te kennen gegeven hebbende, om de nationale eer en de onschenbaarheid van het grondgebied te bewaren, en dat zij in die inzigten het voeren van onderhandelingen geautoriseerd heeft, hervat de orde van den dag."

Dit voorstel gaf aanleiding tot eene discussie tusschen de ministers *Detheux* en *Ernst* en de heeren *Gendebien*, *Dumortier* en *Deschamps*. De heer *Detheux* betoogde, dat de kamer geen bewijs zou geven, noch van hare kalmte, noch van hare waardigheid, wanneer zij zonder discussie tot eene orde van den dag besloot, na eene mededeeling van het gouvernement nopens eene reeks van gewigtige onderhandelingen tusschen Belgie en de vijf mogendheden; daarin lag zelfs iets beleedigends. De heer *Gendebien* zeide, in antwoord, dat de waardigheid van de kamer en van het land niet daarin gelegen was, om aan lieden te behagen, die sedert acht jaren het onregt steeds opgestapeld hadden. Naar de wijze waarop het ministerie zich [illegible] waardig te gedragen, zou men eene nieuwe misleiding bij [illegible] misleidingen zien; men zou den moed [illegible], de [illegible] van de natie en de moedeloosheid van het leger vergrooten; [illegible] dan eene meerderheid in de kamer had verkregen, dan zou men vinden, dat de waardigheid van de natie voldaan was; men zou dan niets meer van de ontevredenheid der mogendheden te duchten hebben, maar zou Luxemburg en Limburg opofferen; daarheen wilde men het leiden. Zoo had men in 1831 gedaan bij de aanneming der 18 artikelen, zoo wilde men in 1839 doen, om het werk te voltooijen. De heer *Gendebien* protesteerde tegen alle aarzeling in het nemen van een besluit dat de natie waardig was. (Hier werd een gejuich van de tribunes aangeheven, hetgeen de president deed dreigen dezelve te doen ontruimen.)

De heer *Dumortier* trachte nu nog nader te betoogen dat zijn voorstel niets beleedigends hield, dat er geen reden bestond om hetzelve uit te stellen; hij las het protest voor door het nationaal congres in 1831 tegen de 18 artikelen opgemaakt, ten voorbeeld hoe men handelen moest; zoo lang er nog van één der torens in Belgie een brabandsche vlag waaide, moest men niet wanhopen aan de zaak van Belgie.

De heer *Detheux* toonde het onraadzaam van het voorstel nog nader aan, door te vragen, wat de kamer wel zou gezegd hebben, wanneer, gelijk men nu ten aanzien der conferentie wilde doen, deze de reclamerende nota's terstond aan den belgischen gezant met een soort van protest had teruggezonden. De minister van justitie sprak in denzelfden geest: het voorstel kon geen ander nut hebben dan de kamer te verdeelen; hij zou even als zijn ambtgenoot er tegen moeten stemmen. De heer *de Merode* trad nu op: Men moest door geen woorden en verklaringen meer, die genoeg gegeven waren, maar door daden zijne volharding toonen. Deze was kostbaar; wilde men weerstand bieden, dan zou men nieuwe hulpbronnen moeten openen. Hij deed het voorstel daartoe en wilde zelfs het voorbeeld geven, met de dubbele belasting voor zijne eigendommen, zoo in Belgie als in Frankrijk, te betalen. Hij stemde tegen een voorstel, dat tot niets dan woorden leidde.

De heeren *Deschamps*, *Dumortier* en *Gendebien* namen het gedane voorstel nogmaals in hunne bescherming. De laatste vroeg den minister *Detheux* ten slotte bepaald af, of de minister conclusien zou voorstellen; en zoo ja, wanneer hij die aan de kamer zoude mededeelen. De minister zeide, dat hij zich daar omtrent in de zitting van Woensdag zou verklaren. De heer *Gendebien* hernam: „Men wil tot hetzelfde doel als in 1831 komen; men zal het bereiken." De zitting werd opgeheven, zonder dat het gedacht voorstel verder gevolg had.

— Zaturdag heeft de belgische minister van binnen- en buitenlandsche zaken, *Detheux*, in den senaat het diplomatiek verslag gelezen, hetwelk hij den vorigen dag in de kamer van vertegenwoordigers had uitgebragt. Na deze mededeeling ontstond er eene vrij levendige discussie tusschen den gezegden minister en verscheidene senateurs, waaronder de heer *Duval de Beaulieu*. Deze berispte den gang door den minister van buitenlandsche zaken gevolgd; hij had de vereeniging van de beide departementen van binnen- en buitenlandsche zaken steeds verkeerd gevonden; het een moest het andere benadeelen. Op de woorden *volharding en moed*, in de openings-aanspraak gebezigd terugkomende, keurde hij de handelwijs van het ministerie ten deze af, zoo daardoor was misbruik gemaakt geworden van het patriotismus der Belgen. Hij wilde, dat de minister den moed had, om rond zijne meening te zeggen, zijn plan te ontwikkelen, opdat het land weten zou, waar men heen wilde. De baron *d'Haussy* drong er eveneens op aan, dat het ministerie zich verklaarde; zoo het kans zag, om de scheiding voor te komen, dat men het dan zeide en de noodige middelen daartoe vroeg; de natie was tot alle opofferingen bereid; maar zoo het ministerie van de nutteloosheid van den weerstand overtuigd was, moest men zich onderwerpen; was er geen keus tusschen het verduren van een noodlottig en schandelijk traktaat, en het gevaar dat de nationaliteit verloren ging, dat men dan den moed had er voor uit te komen.

De heer *Detheux* bepaalde zich tot eene herhaling zijner woorden den vorigen dag in de kamer der vertegenwoordigers gesproken: Men had slechts eene mededeeling gedaan, geen voorstel meenen te doen; de onderhandelingen waren nog niet onherroepelijk afgesneden, en tot zoolang was het niet raadzaam om de verlangde verklaring te doen. Verder zeide de minister, in antwoord op het verzoek van den heer *Dumon-Dumortier*, om, als in de andere kamer, een dag te bepalen waarop hij zijne verklaring zoude doen, dat hij geene verbindtenis had aangegaan; wanneer hij kon, zou hij zich verklaren; anders het stilzwijgen bewaren. De discussie bij de vertegenwoordigers aanstaanden Woensdag betrof slechts het voorstel van den heer *Dumortier*. De zitting werd daarna tot Maandag opgeheven.

— Het rapport van den minister *Detheux* in de beide belgische kamers medegedeeld, behelst een uitvoerig verslag van den loop der onderscheidene onderhandelingen sedert de jongste aan de kamers gedane mededeelingen omtrent de geschillen met Holland, welke den 4den October 1833 gegeven werden. Aan de toetreding van den koning der Nederlanden tot de 24 artikelen gekomen, zegt de heer *Detheux*, dat door de vertegenwoordigers der vijf mogendheden eene nota werd ontworpen, waarbij zij verklaarden bereid te zijn, tot de teekening der 24 artikelen met den hollandschen gevolmagtigde, onder voorbehoud der art. 9, 11, 12, 13 en 14 en van het beginsel eener grondgebied-schadeloosstelling in Limburg ten voordeele der Duitsche bondsvergadering. Het belgisch bewind zocht elke acte van de conferentie tegen te houden en tijd te winnen. Twee der gevolmagtigden op de conferentie, de fransche en engelsche, bestreden de zending der ontworpen nota, en wilden dat de gevolmagtigden nieuwe instructien over de zaak, van hunne hoven vroegen; dit gaf eene scheuring in den boezem der conferentie; er werd besloten geen protocol op te maken, den heer *Dedel* enkel de ontvangst van zijne mededeeling te berigten, terwijl de gevolmagtigden nieuwe instructien zouden vragen. Middelerwijl hadden in het Luxemburgsche de gebeurtenissen van het Grunenwald en dergelijke plaats, die tot militaire demonstratien van Belgie, Frank-

rijk en Duitschland aanleiding gaven, en de hoven van Weenen en Berlijn het nadeelige van het *status quo* deden inzien, en naar eene onverwijlde eindschikking verlangen. De oorzaak lag daarin, dat men reeds in den beginne van geen veranderingen van de bepalingen van het grondgebied wilde hooren. Ook Engeland zond eene officiele notificatie aan de andere hoven en aan Belgie, waarin het zijn besluit aankondigde, om de grondgebied-bepalingen te handhaven; Frankrijk deed dagelijks meer gevoelen, dat die kwestie onherroepelijk beslist was. Daar de territoriale kwestie zoo goed als voor het oogenblik verloren was, besloot de heer *Detheux* om bij de hervatte onderhandelingen der conferentie het eerst de finantiele kwestie te behandelen, in het belang van welke kwestie de heeren *Dujardin* en *Fallon* in het begin van Augustus naar Londen gezonden werden. Frankrijk en Engeland wilde een nieuw transactioneel cijfer voor de schuld daarstellen. De minister zocht door zijne gemagtigden te Londen te bewerken, dat er eene herziening van de schuld en het amortisatie-syndikaat plaats had, waartoe den 12 October een memorandum aan lord *Palmerston* en den generaal *Sebastiani* werd ingediend; zulks wekte ten uiterste de ontevredenheid op der oostenrijksche en pruissische gevolmagtigden, die bij eene nota van 15. October verklaarden: dat zoo het belgisch gouvernement doof voor de rede bleef, nog langer zijne verpligtingen miskende en eenen provisionelen staat wilde doen voortduren, het tijd werd dat de kabinetten van Londen en Parijs verklaarden dat zij het *status quo*, 't welk Belgie tegen den geest van het traktaat van 1833 handhaafde niet meer beschermden en waarborgden.

Den 16 october bepaalde de conferentie de reductie der schuld op drie millioenen, met behoud van de grondgebied-bepalingen, en met uitnoodiging aan de beide partijen om in deze transactie te bewilligen. Die voorstellen kwamen den 23sten october te Brussel. Den 10den november werden instructien naar den gezant te Londen gezonden, welker inhoud de conferentie als eene weigering aanmerkte en hare ontevredenheid wekte. De pogingen van de zijde van Belgie gedaan bleven vruchteloos.

Inmiddels had het fransch kabinet bij het nederlandsche eene poging gedaan, om het laatste tot een stelsel van transactie omtrent het grondgebied te brengen; dit wekte de achterdocht en het wantrouwen jegens Frankrijk te Londen op. De oostenrijksche, britsche, pruissische en russische gevolmagtigden maakten op het laatst van n vember een ontwerp op, waarbij het grondgebied verklaard werd onveranderlijk vastgesteld te zijn. Zulks leidde verder tot het bekend protocol van 6 december, hetwelk de fransche gezant *ad referendum* teekende. De heer *Lehon* werd belast om alles aan te wenden, ten einde Frankrijk van de teekening terug te houden; maar het fransch kabinet besloot om toe te treden, slechts een uitstel tot den 16den januarij bedingende, hetwelk het slechts met moeite verkreeg.

Het belgisch gouvernement oordeelde het nu noodzakelijk eene nieuwe nota aan de conferentie op te zenden (die van den 14den januarij, nopens het geldelijk aanbod voor den afkoop van Limburg en Luxemburg). De heer *de Gerlache* werd met dezelve naar Londen gezonden, en de heer *de Merode* naar Parijs om de poging bij het fransch kabinet te ondersteunen; alles werd door de belgische gevolmagtigden te Londen in het werk gesteld, maar zij vonden de gevolmagtigden der groote hoven onverzettelijk in hun besluit. Daarop had den 22sten januarij de toetreding van Frankrijk plaats en werd den 23sten het jongste protocol opgemaakt.

— De *Commerce Belge* merkt omtrent de mededeeling van den heer *Detheux* aan, dat juist de binnenlandsche demonstratien en protestatien de onderhandelingen te Londen ten nadeele van Belgie gestemd hebben. Zulks bleek duidelijk uit de plotselinge veranderde stemming van het britsche kabinet. Het zelfde blad herhaalt dat eene ontbinding van de kamer der vertegenwoordigers zeer waarschijnlijk is.

— Eene deputatie van den stedelijken raad van Antwerpen is naar Brussel gekomen, om bij vorst *Leopold* zich over de bepalingen der Scheldevaart te beklagen.

— Vorst *Leopold's* secretaris, *van Praet*, is van zijne jongste zending naar Londen te Brussel terug.

— De Poolsche generaal *Skrzynecki* is werkelijk te Brussel in belgische dienst gesteld, vooreerst als divisie-generaal op disponibiliteit, tot hem eene gepaste betrekking kan aangewezen worden.

Bij een besluit van den belgischen oorlogsminister is de luitenant-kolonel *Devillers* tot kommandant der artillerie te Luik benoemd; de majoor *Kessels* tot kommandant van de artillerie van het kasteel, en de majoor *Ancion* van het fort la Chartreuse.

DUPIN.

Als een nieuw bewijs van de gevatheid des Presidents van de kamer der afgevaardigden, zullen wij niet aanhalen, hoe hij ter gelegenheid van het rouwbezoek der kamer, ten hove zich in zijne droefheid over een bijzonder en algemeen verlies, bepaalde tot de woorden: Sire, zichier de kamer; de geheele kamer: want ofschoon DUPIN na zijne schriftelijke verklaring, omtrent het ministerie in eene gedwongene positie verscheen voor den koning, die aan het door hem DUPIN afgekeurde ministerie zijn volle vertrouwen schonk, zoo als de kamer der pairs dat ook aan hetzelve verzekerde; was het nogtans mogelijk dat wezenlijke droefheid den President te stade kwam in dat moeijelijk tijdsgewricht, waarin ambtbejag en ijverzucht, onder den dekmantel van vaderlandsliefde, de koninklijke keuze en het daaruit blijkende vertrouwen kwamen gispen en hoogelijk afkeuren. Als een meer afdoend bewijs herinnere men zich den inhoud van die verklaring des Presidents; zij houdt eene formeele verklaring in, dat het ministerie ongeschikt is, om het land te regeren, en dat het niet op de vereischte hoogte staat. Dit was goed bij de schier onhoudbare gesteldheid van het ministerie tegen over de coalitie. De val van het ministerie was van oogenblik tot oogenblik te verwachten. Niemand zou dit bevreemd hebben. De hoofden der coalitie waren nu bevriend met DUPIN; maar de ministers nemen de strijd aan, en zij triomferen eerst bij gedeelten, later ten volle; en bij den onverwachten keer der zaken, is de President toch der coalitie getrouw gebleven? Neen, zeker niet, hij heeft alles rustig aangezien; hij heeft, zoo als is opgemerkt — en hij heeft, bij den loop dien de discussie nam, het wel moeten laten opmerken — uitgenomen over een afgedane zaak, die van Ancona, zich van de stemming onthouden. Wie weet, of hij het mogelijk gedeeltelijk wijzigen van het kabinet, hem nog niet eenmaal het kanselierskleed van Frankrijk versiert. Wel is het hier, als het tij verloopt, verzet men de bakens.

ALLERLEI.

De dwerg van den Turkschen Keizer.

Een belangrijk persoon aan het turksche hof is onlangs bij den sultan in ongenade gevallen, en deze belangrijke persoon is niemand anders dan de dwerg van zijne hoogheid, de beroemde KISLAR-AGA. Sedert een reeks van jaren werd deze merkwaardige dwerg door den sultan, voor de misdeeling der natuur, op zulk eene wijze schadeloos gesteld, dat hem zelfs de ongehoorde gunst ten deel viel, onverhinderd met de onvergelijkelijke schoonheden, die zich in den harem van den Grooten Heer bevinden, te mogen verkeeren. De sultan dacht zeker daarbij niet veel te wagen, want zijn gunsteling, de dwerg, had, bij vele andere verdiensten, ook die van afschuwelijk leelijk te zijn. Maar leelijkheid is geen behoedmiddel tegen het begaan van dwaasheden, en zoo gebeurde het dan ook in eenen door dien bevoorregten sterveling merkwaardigen oogenblik, dat de sultan meende bespeurd te hebben, dat die zonderlinge gedaante, niet geheel onverschillig gebleven was aan de Houris, die even als de kroonjuweelen bewaakt werden. Dadelijk kwamen er kwade vermoedens bij den sultan op, er werd een gestreng onderzoek omtrent den gevaarlijken dwerg ingesteld; en ten gevolge van de nopens KISLAR-AGA ingebragte berigten, werd hij onwaardig verklaard, voortaan ook slechts voor een oogenblik in den Harem toegelaten te worden, ja, integendeel werd hem voor eeuwig verboden daar weder binnen te komen. Spoedig liep het gerucht door de stad, dat de hoogste gunst, welke den in ongenade gevallen gunsteling, na het voorgevallene, nog zoude kunnen ten deel vallen, misschien wel zijn mogt, dat hij aan de poort van het paleis des Sultans, welks trappen hij zoo vaak betreden had, werd opgehangen. Maar de Sultan heeft in deze netelige zaak een besluit genomen, waarover het verstand van alle ware geloovigen volstrekt stilstaat: hij heeft den onverbloemden misdadiger niets slechts het leven geschonken, maar een bevel gegeven, ten gevolge waarvan te Konstatinopel werd bekend gemaakt, dat de dwerg met de schoone Odaliske welke hij niet zonder menschelijke aandoening had kunnen aanzien binnen eenige dagen trouwen zoude, en dat dit huwelijk in tegenwoordigheid van het geheele hof en alle Rijksgrooten met buitengemeene pracht moest gevierd worden, eene oplossing van den knoop welke het karakter van den sultan op eene even eigendommelijke als merkwaardige wijze doet kennen.

, Heden beviel zeer voorspoedig van een' welgeschapen *ZOON*, de Hoogwelgeboren Vrouwe P. E. SIX, geboren KUYSTEN VAN HORSEN.

ROZENDAAL, den 3. Februarij 1839.

Eenige Kennisgeving.

, De Militie-Kommissaris in het 2de Distrikt der Provincie *Noord-Braband*, bevattende Kantons 12—20, brengt bij deze ter kennis van de belanghebbende, dat de Militie-Raad te *Breda* deszelfs zittingen voor het jaar 1839 heeft bepaald als volgt:

Militie-Kantons.	1e Zitting.	2e Zitting.	3e Zitting.	4e Zitting.
No. 12.	11. Februarij.	11. Maart.	2. April.	Den 15. April en volgende dagen.
» 13 en 14.	12. dito.	12. dito.	3. dito.	
» 15 en 16.	13. dito.	13. dito.	4. dito.	
» 17 en 20.	14. dito.	14. dito.	5. dito.	
» 18 en 19.	15. dito.	15. dito.	6. dito.	

Zullende de zittingen plaats hebben ten Stadhuize te Breda, en des voormiddags om *negen* uren aanvang nemen.

's HERTOGENBOSCH, den 1. Februarij 1839.

De Militie-Kommissaris voornoemd,
J. T. VERMEULEN.

Te BREDA, bij BROESE & COMP., Boekdrukkers en Boekverkoopers